

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Trandafirul scoțian / Raluca Butnariu. - București: Librex Publishing, 2020

ISBN 978-606-8894-92-8

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

Trandafirul Scoțian

 LIBREX

București, 2020

Prolog

Londra, 1823

Se născuse bogat. Indecent de bogat în opinia multora.

Nici măcar nu știa la cât se ridicase inițial averea lui atunci când o moștenise, la vârsta de șaisprezece ani, în mod neobișnuit, dar absolut legitim, și tot acel șir interminabil de titluri răsunătoare și proprietăți împrăstiate peste tot în Anglia, Scoția și Irlanda. Episcopul Gentry aproape că ațipise în altar în ziua în care fusese uns drept al cincisprezecelea marchiz de Kensington și, conform ritualului religios și a rigorii protocolului regal, înalta și preasfințita față bisericească trebuise să rostească toate rangurile aferente nobilei sale descendențe. Braxthon inspirase adânc și-și încheștase fălcile cu putere, înghițindu-și hohotul de râs, în clipa în care preotului îi căzuse bărbia în piept, ațipind pentru o secundă între numirea celui de-al optsprezecelea titlu, cel de conte de Bristol, și următorul, cel de baron de Fitz-Hugh, ca apoi să-i încurce următoarele patru ranguri, inversându-le. Ziua respectivă îi rămăsese adânc întipărită în memorie, cu atât mai mult cu cât noaptea care-i urmăse fusese una de pomină, una de care-și amintea întotdeauna cu plăcere: în acea noapte descoperise pentru prima dată cât de parfumată, caldă și dulce putea fi îmbrățișarea unei femei.

Din acel moment, viața lui fusese un iureș de evenimente și îndatoriri sociale, un tribut dulce-amar pe care trebuise să-l plătească pentru toate privilegiile care-i însoțeau acel șir lung de titluri nobiliare, unele dintre ele fiind mai vechi decât însăși istoria marelui regat. Pentru că noul său statut o ceruse, fusese trimis la Oxford să studieze dreptul, filozofia și arhitectura. Războiul îl transformase într-un bărbat care-și însușise pe deplin datoria față de țară și Coroană, iar experiența în sine îl marcase suficient de mult încât să realizeze că în această viață nimic, dar absolut nimic, nu-ți era garantat! De îndată ce-și încheiase stagiul militar și se întorsese acasă, cu sufletul plin de cicatricele luptelor purtate și a ororilor văzute, Braxthon își jurase să nu

irosească nicio clipă din cele care-i fuseseră hărăzite și să stoarcă bucuria din fiecare în parte. În opinia lui, absolvise cu brio toate etapele pe care un bărbat adevărat trebuia să le tranziteze pentru a se maturiza complet și decisese să-și trăiască viața așa cum dorea. Voia să ia cu ambele mâini ceea ce avea să i se ofere... iar soarta îi dăruise de toate, din plin!

Reputația de ușuratic și-o câștigase pe drept și, deși nu putea afirma că era foarte mândru de ea, nici nu se rușina din această pricină. Era o stare de fapt, pe care o reconfirmase ori de câte ori se ivise ocazia. Îi plăceau femeile și diversitatea naturii lor și, de cele mai multe ori, găsea captivant modul întortocheat în care gândeau, simțeau și se declinau. Dacă exista ceva care-l indispucea la urmașele Evei, era mercantilismul, lăcomia, perfidia și minciuna. În opinia lui, orice femeie era un paradis în miniatură, un izvor de senzualitate, nevoi, vise și complicații, iar un bărbat inteligent, abil și prudent se putea bucura în voie de el, satisfăcând nevoile, împlinind visele și evitând complicațiile.

Fusese îndrăgostit cu adevărat doar o singură dată în viață... sau cel puțin fusese pe aproape, însă femeia aceea, al cărei chip îi tulburase sufletul, nu-i fusese hărăzită lui. Braxthon se ghidase întotdeauna după trei reguli simple, menite să-i păstreze onoarea intactă: nu minți, nu râvni la femeia altui bărbat, nu bea mai mult decât poți duce! Ea devenise femeia altui bărbat, prin urmare, își impusese s-o uite!

Braxthon știa că reprezentantele sexului opus nu erau neapărat atrase de averea lui, cât de înfățișarea sa. Era un bărbat chipeș, înalt, bine legat, care se mișca cu o eleganță născută din antrenamentele de scrimă și pugilism pe care le practica săptămânal. Ochii cenușii aveau o căutătură directă și sfredelitoare, aproape intimidantă atunci când nu zâmbea. Chipul îi era îngust, cu pomeți înalți, nas drept și *indiscutabil* aristocratic, după spusele mătușii lui, lady Junice Birmingham. Poseda o gură sculpturală și o bărbie puternică, voluntară, îndulcită de umbra unei gropițe. Părul de culoarea cărbunelui avea tendința naturală de a se bucla într-un fel angelic, care-l scotea din sărite, motiv pentru care renunțase la tunsoarea scurtă în urmă cu aproape două decade, lăsându-l să crească suficient de mult încât să și-l poată lega la ceafă. Cicatricea albă, care-i fragmenta sprânceana stângă – un semn pe care-l primise la vârsta de cinci ani, când alunecase din neatenție și intrase cu capul în muchia unei trepte – conferea chipului său un aer periculos, de *diavol*, lucru pe care doamnele, indiferent de vârstă, îl găseau *totalmente* irezistibil. Însă arma cea mai periculoasă din arsenalul puterii sale de seducție îl constituia timbrul vocii lui: profund, baritonal, învăluit într-un strat de vagă răgușeală, ce conferea un surplus de virilitate prezenței

lui. Datorită acestei sonorități joase, cuvintele lui căpătau o forță persuasivă, deosebit de eficientă în jocurile de alcov.

Reputația de excentric și-o construise fără nicio trudă. Îi plăcea să facă bani la fel de mult pe cât îi plăcea să-i cheltuie. Toate proprietățile pe care le moștenise fuseseră modernizate și, pentru că-i plăcea frumosul, investise averi în opere de artă, cai de rasă și în cele două pasiuni ale lui: colecționarea armurilor vechi și cultivarea unor soiuri extrem de rare de trandafiri, de a căror bunăstare se îngrijea personal.

Dintre toate proprietățile sale, locul în care se simțea cel mai bine era Kensington Palace. Proprietatea, aflată la o distanță convenabilă de Londra, se întindea pe aproape șaiszeci de acri de teren deluros, din care trei sferturi erau acoperite cu păduri de stejari bătrâni, bogate în vânat. Castelul fusese construit în timpul domniei lui Henric al III-lea. Inițial, fusese o fortăreață a cărei fundație fusese turnată în 1218 de către Alfrid Mortimer, primul baron de Kensington. În 1570, Bran Darnley, cel de-al optulea baron de Kensington, care se îndeletnicise cu *comerțul* pe mare timp de mai bine de un deceniu, decisese să transforme fortăreața într-un castel demn de numele familiei, iar generațiile de lorzi care i-au urmat și-au lăsat fiecare amprenta asupra acestuia astfel încât, în prezent, Kensington Palace număra douăsprezece apartamente luxoase, peste optzeci de dormitoare pentru oaspeți, două săli spațioase de bal, o bibliotecă enormă, o sală de jocuri, una de scrimă, o baie turcească (contribuție proprie), o galerie care-i adăpostea colecția personală de armuri și săbii rare, o grădină interioară, în care-și creștea soiurile prețioase de trandafiri, totul înconjurat de terase largi, elegante, care dădeau spre grădinile vaste, a căror frumusețe de neegalat făcuse deja înconjurul continentului. Istoria familiei lui fusese una destul de zbuciumată, asezonată din belșug cu povești picante: adultere, fratricide, sinucideri, doi cartofori înrăiți, care secaseră resursele financiare ale familiei până aproape de pragul falimentului, o idilă regală – soldată cu un bastard – care stârnise oprobriul public al societății vremii respective, corsari și alianțe nepotrivite. Cronica familiei sale, compusă din cinci caiete groase, conținea memoriile ultimelor opt marchize de Kensington și bazele acestei tradiții fuseseră puse în anul de grație divină 1418, de către Eleanor de Kensington, care murise la venerabila vârstă de optzeci și trei de ani. Fusese cea mai longevivă dintre consoartele strămoșilor lui, dar și cea mai acidă. Eleanor provenea din casa de Valois, fiind una dintre nepoatele lui Carol al IV-lea. Se măritase din dragoste, părăsindu-și pământul natal pentru a se stabili pe insulă, însă descoperise curând că fidelitatea bărbaților Kensington era la fel de durabilă precum un castel de nisip construit pe malul mării. Plină

de amărăciune, tânăra Eleanor consemnase toate trădările soțului ei într-un caiet, vărsându-și durerea și neputința prin scris. Caietul fusese descoperit după moartea ei de către următoarea marchiză, lady Henrieta, al cărei mariaj nu părea să fi fost prea diferit față de cel al lui lady Eleanor, din moment ce aceasta continuase în secret inițiativa predecesoarei ei. Străbunicul lui Braxthon, Garrett de Kensington, descoperise acele memorii în mod accidental, imediat după moartea primei sale soții – la vremea respectivă ajunseseră să fie trei cronici toate – le citise din scoarță-n scoarță și se simțise rușinat. Atât de rușinat de suferința pe care i-o pricinuisese celei care-i dăruise trei fii și două fiice și într-atât de jenat de comportamentul neobrăzat al strămoșilor săi, încât hotărâse ca această tradiție să continue și toate doamnele care aveau să poarte pe viitor titlul de marchiză de Kensington să-și poată consemna liber memoriile, acestea urmând să fie citite cu voce tare la moartea soțului, imediat după slujba religioasă de iertare a păcatelor. În opinia lui, aceasta era o binemeritată răsplată pentru faptele fiecăruia, inclusiv pentru cele proprii. Și ca să se asigure că dorința lui avea să fie respectată post-mortem, a întocmit un act cu titlu permanent, semnat chiar în fața regelui Carol al II-lea, prin care cerea depozitarea imediată de către regalitate a averii și a tuturor titlurilor nobiliare ale celui care ar fi avut nesocotința să încalce această dispoziție sau, mai rău, să distrugă cronicile, înțelegere care fusese consfințită prin iscălitura augustă a unui Stuart! Documentul cu pricina mai cuprindea două clauze inatacabile: înainte de a fi uns marchiz, fiecare descendent era obligat să citească cronicile, iar tradiția de consemnare a memoriilor să aparțină exclusiv doamnei căreia urma să-i jure credință în fața lui Dumnezeu. Pentru mai multă siguranță, au fost executate copii după cronici și închise în vistieria regală, acestea urmând a fi actualizate imediat după decesul fiecărei marchize.

Braxthon le citise pe toate și căzuse pe gânduri. Ultimele două cronici erau mai blânde în comparație cu primele trei și instinctul îi spunea că spiritul aventuros al bărbaților Kensington nu pălise odată cu întocmirea aceluia act sau cu trecerea timpului, ci doar îmbrățișase cu mai multă dăruire conceptul de *discreție*. N-avea să uite niciodată înmormântarea bunicului său, când, la sfârșitul slujbei de înmormântare, pairul curții regale fusese nevoit să citească, cu glas tare, memoriile proaspetei văduve, scandalizând întreaga asistență. Tatăl său, la fel de slab din fire, avusese parte de aceeași umilintă postumă. Însă, chiar și așa, înmormântările lor fuseseră decente în comparație cu cea a străbunicului său, Garrett, deoarece acesta avusese relații extraconjugale cu cinci dintre doamnele înaltei curți regale și ironia sorții făcuse ca acestea să fie prezente, alături de soții lor, la tristul eveniment.

Ceea ce a urmat a fost ceva ce a sfidat granițele imaginabilului!

El, unul, era ferm decis să evite un astfel de deznodământ! Tot ce avea de făcut era să ocolească strategic capcana căsătoriei, alegând o viață de burlac, trăită fără constrângeri, savurându-și libertatea pe care nu era dispus s-o împartă cu nimeni. Tânărul marchiz nu-și puneă în mod serios problema unui moștenitor. Fratele său, Duncan, avea o inimă visătoare și o fire de poet. Odată însurat – Braxthon era convins că Duncan avea să-și aleagă mireasa cu inima, nu cu mintea! – urma să primească cel puțin un nepot din partea acestuia. Sora lui, Ofelia, urma să-și facă intrarea în societate în primăvara următoare. La cât de dulce îi era firea, asta fără a-i mai pune la socoteală farmecul înfățișării sau noblețea caracterului, cu siguranță că n-avea să iasă din sezon fără o armată de adoratori pe urmele ei. Braxthon trăgea nădejde ca Ofelia să tranziteze primele patru sezoane fără a-și oferi afecțiunea nimănui. De fapt, dacă stătea bine să se gândească, nici la optsprezece ani n-ar fi fost tocmai coaptă ca să-și ia în serios atribuțiile de femeie măritată. Însă acest lucru nu-l putea hotărî el pentru ea. Nu putea decât să vegheze asupra ei și să se asigure că Ofelia nu-și puneă destinul și fericirea în mâinile vreunui pierde-vară, cu atât mai mult cu cât zestrea ei era una substanțială. În orice caz, dacă Duncan eșua în a duce mai departe numele familiei, existau destule speranțe din partea Ofeliei.

Gândindu-se la sora lui, Braxthon se trezi că zâmbește. Îi cumpărase din Boston o cutie de bijuterii absolut splendidă, iar bijutierul îl asigurase că piatra fațetată din care fusese construită provenise dintr-o singură bucată de ametist. Ofelia avea s-o adore! Deja își imagina cum avea să năvălească din casă, ieșind în întâmpinarea lui și sporovăind neobosită, ca o gaiță. Și, pentru că era atât de plină de neastâmpăr și curiozitate, cu siguranță avea să-l ia de braț și să-l antreneze la o plimbare prin grădini, departe de urechile indiscrete ale servitorilor, pentru a-l pune la curent cu ultimele noutăți, dar asta *după* ce auzea povestea fiecărei zile pe care el o petrecuse departe de casă.

Iubea locul acela, cel în care se născuse! Și-i dusese dorul în cele nouă luni cât fusese plecat. Dacă Ethan nu l-ar fi bătut la cap să vină la balul ducelui de Ross, probabil că în acest moment ar fi călărit întins spre Kensington Palace. Însă noul conte de Sutherland poseda, pe lângă multiplele-i talente, unul care îl amuza și-l irita deopotrivă: un nas cu care-i adulmeca prezența ori de câte ori ajungea în Londra! Abia ce pusese piciorul în reședința lui din Mayfair, nutrind gândul simplu al unei cine calde și al unor schimburi curate înainte de a se îndrepta spre casă, când secretarul său îl informase că avea un oaspete. Fusese cât pe ce să-i spună lui Thymes să se descotorosească de nepofitul musafir, când vocea baritonală a tânărului conte răsunase în

toată casa, profundă și bogată, atacând notele unei balade scoțiene destul de deocheate, iar inima îi tresărise de bucurie. Pentru că era vorba de prietenul său, a cărui companie îi lipsise neșus, și pentru că petrecerea se dădea în casa unui alt bărbat care-i era prieten, acceptase să iasă și să-și petreacă vreo două ceasuri în schimburi de amabilități și speculații, asezonate poate cu puțin flirt, bârfe suculente, bucate fine și șampanie de calitate, și să se pună la curent cu ultimele noutăți înainte de a se întoarce acasă.

Ethan se răsuci ușor, rânjind malițios spre el, când noul majordom al ducelui de Ross tocmai îi terminase de anunțat prezența și acum se holba pierit la cartea de vizită pe care Braxthon i-o înmânase fără niciun cuvânt, un dreptunghi elegant din hârtie scumpă, care cuprindea cu litere aurii întregul șir de titluri ce-i apăsau umerii de mai bine de un deceniu. Braxthon îl privi cu milă, în timp ce majordomul clipi des, înghițind greu în sec și dregându-și vocea înainte de a răsuci pe călcăie, adresându-se cu un aer livid mulțimii de invitați aflați dincolo de prag:

– *Excelența Sa, domnul Braxthon Garrett Maximilliam James Hamilton, marchiz de Kensington, conte de Holderness, conte de Glamorgan...*

– Mai avem cam o jumătate de oră până la supeu, rosti Ethan pe un ton scăzut, gânditor, consultându-și distrat ceasul scump, prins cu un lanț de aur de veston. Cu puțin noroc, s-ar putea să ne așezăm înainte ca primul fel să fie servit, oftă el adânc.

– ... *conte de Malton, conte de Harrington, viconte de Cobham, viconte de Gale...*

– Optimist, ca de obicei! Acesta este unul dintre motivele pentru care agreez atmosfera neîncorsetată de peste ocean, murmură Braxthon. Acolo nimeni nu pune prea mare preț pe etichetă.

– ... *conte de La Warr, viconte de Luxford, baron de Feversham, conte de Cork, viconte de Latimer, baron de Berkeley-Stratton...*

– Să înțeleg că nu-ți petreci mai bine de o jumătate de oră la coadă, în fața ușilor deschise, dacă nu-ți este recitată întreaga descendență nobiliară? Îl întrebă contele pe un ton mirat, aruncând o privire spre rândul de invitați care așteptau în spatele lor, rând care se continua dincolo de porți, pe trotuarul lat, în fața căruia era tras un șir interminabil de trăsur.

– ... *conte de Balfour, conte de Aylesford, baron de Carteret, baron de Claridge, conte de Bristol, conte de Harrowby, baron de Fitz-Hugh...*

– N-au majordomi, zâmbi Braxthon fără chef. E o țară liberă, cu concepte noi, care pun accentul pe egalitatea în drepturi. Sau măcar se străduiește. Acolo te prezintă gazda sau un alt cunoscut. Simplitatea are farmecul ei, sfârși el, aruncând o privire plină de compasiune spre nefericitul intendent

al ducelui de Ross, care-și tampona sudoarea de pe frunte cu o batistă din olandă, în timp ce glasul începuse să-i cam șovăie.

– ... *conte de Gower, viconte de Goderich și baron de Goodwin, conte de Mornington...*

– Interesant, făcu Ethan, încruntându-se ușor, cu privirile în gol, probabil încercând să-și imagineze acea lume lipsită de rigiditate. Sunt deștepti, concluzionează el dintr-odată. Lipsa acestui protocol exagerat ne-ar scuti de o grămadă de pierdere de timp, nu crezi? Cât ne-ar lua, de fapt, simplificarea acestui ceremonial? Eu sunt contele de Sutherland, tu ești marchizul de Kensington și cam asta a fost! rosti el, gesticulând lejer. Dacă aș avea gura plină, probabil că mi-ar lua mai mult de zece secunde ca să termin cu introducerea, dar am salva astfel un sfert de oră, pe care l-am cheltui inteligent, flirtând cu o femeie frumoasă...

– ... *conte de Hillsborough, viconte de Weymouth și baron de Russel-Thornhaugh!* sfârși majordomul cu o voce vlăguită, răsucindu-se spre ei cu o expresie complet fâstăcită, părând la un pas de a izbucni în plâns.

– Just! îi dădu Braxthon dreptate lui Ethan, zâmbind amuzat în vreme ce-și recupera cartea de vizită din mâna tremurătoare a majordomului și o vâră în buzunarul interior al jachetei de culoarea antracitului.

Pășiră dincolo de prag și pătrunseră în sala imensă de bal. Orchestra, aflată în colțul opus al încăperii și comasată pe un podium îngust, ornat cu ghirlande din flori de sezon, tocmai ataca notele suave ale unui vals. Invitații erau strânși în grupuri de dimensiuni variate, împrăștiati peste tot în încăpere, în vreme ce servitori îmbrăcați în livrele cu fir aurit se scurgeau tăcuți printre ei, oferindu-le ceremonios șampanie și răcoritoare. În aer plutea parfumul dulce al buchetelor de crini imperiale și narcise, amestecat cu cel provenit din flacoanele scumpe franțuzești. Lumina care șiroia din cele trei candelabre fabuloase din cristal, suspendate de tavanul pictat în stil renașcentist, se reflecta în nestematele care împodobeau decolteul, urechile și coafurile elaborate în stil grecesc ale doamnelor, în pardoseala din marmură de culoarea untului și în cristalul fațetat al cupelor din care era servită o șampanie de cea mai bună calitate. În clipa în care începură să coboare treptele, tăcerea care se instalase brusc fu curmată la fel de brusc și conversațiile fură cu vioiciune reluate, în vreme ce mai toate privirile erau ațintite asupra lor. Brax schiță o jumătate de zâmbet când o parte din evantaie se puseră energic în mișcare și privirea lui mătură sala rapid, în căutarea lui Blythe. Știa că prezența lui în Londra, cu doar două zile înainte de începerea sezonului scurt, avea să înflăcăreze mințile și să alimenteze speranțele tuturor doamnelor care aveau o fiică, o nepoată sau vreo protejată aptă de măritiș.

Ducele de Ross se desprinsese de grupul pe care-l întreținea și ieși în întâmpinarea lor cu un zâmbet încântat, reglându-și viteza de deplasare după pașii fermecătoarei sale soții, vizibil însărcinată cu cel de al treilea copil.

– Brax! exclamă el. Ce surpriză nemaipomenită!

– Arkwright! rânji marchizul, simțind un zvâcnet de bucurie în piept în fața revederii și realizând dintr-odată cât de mult îi lipsise tovărășia prietenilor săi.

– Alteța Voastră, schiță ducesa o jumătate de reverență, în timp ce ochii îi zâmbeau poznaș.

– Termină cu prostiile, o certă Braxthon, învăluind-o într-o privire rapidă și plină de căldură. Arăți răpitor, Julia! rosti el cu un zâmbet afectuos, luându-i mâna întinsă și ducându-i-o curtenitor la buze. Nu cred că am văzut vreodată o femeie căreia maternitatea să i se potrivească atât de minunat cum ți se potrivește ție. Pur și simplu strălucești!

– Ți-ai schimba imediat părerea dacă m-ai auzi cum gâfâi după ce urc trei trepte, replică Julia, îmbujorându-se de plăcere.

– Chiar și așa, tot ai arăta frumoasă ca o...

– Exersează-ți farmecele pe nevasta altuia, prietene! se încruntă Blythe la el în glumă. Mă așteptam să te întorci abia în toamnă, adăugă o secundă mai târziu, lovindu-i amical umărul.

– Păi, așa era programat, numai că am terminat mai repede ce aveam de făcut.

– Mă bucur că s-a întâmplat asta! Ne-ai lipsit în ultimele două sezoane. O să ajungă și John, într-un ceas sau două... Ai aflat noutățile? îl iscodi el.

– Ethan mi-a spus că John s-a însurat în iarnă, dădu Braxthon din cap, în timp ce un rânjet lent și profund amuzat i se lătea pe chip. Cu o frumusețe blondă și creată, pe nume Nicolle, care îi va dăruia un moștenitor în mai puțin de trei luni. Și că Michael și Morgan vor fi din nou tătici!

– Se pare că este ceva molipsitor în aer, zâmbi Julia cu un aer visător.

– Iisuse, cât timp am lipsit, aproape că v-ați dublat numărul! rânji Braxthon. Mi-e și frică să întreb dacă se mai păstrează încă tradiția serilor de joi de la *White's*...

– Aia a rămas neschimbată, îl asigură Ethan. Deși, își miji el ochii, joia trecută Michael n-a fost și, cu trei săptămâni mai înainte de asta, Excelența Sa, domnul Arkwright, aici de față, ne-a trimis vorbă să-l scuzăm.

– Chloe a fost răcită, mârâi ducele, încruntându-se când își aminti fețișoara îmbujorată de febră a fiicei lui în vârstă de trei ani. Tușea și se simțea rău... Dacă aș fi venit, mi-aș fi făcut o groază de griji din cauza ei, aș fi fost cu gândurile aiurea și aș fi pierdut toți banii la masa de joc!

– Și scuza lui Michael care a fost? vru Braxthon să știe.

– Anne are o sarcină dificilă, care o silește să stea mai mult în pat, îl informă Julia cu o voce încordată, trecându-și o mână peste propriul abdomen într-un gest protector.

– Sper că nu este ceva grav, o privi el atent, gândindu-se la acea creatură fermecătoare și inteligentă, care reușise să-l cumințească pe unul dintre cei mai râvniți burlaci ai Londrei.

– Doctorul este de părere că a rămas însărcinată prea curând după nașterea gemenelor, oftă Julia. Michael începuse să-și facă muștrări de conștiință, până l-a pus Anne la punct. În opinia ei, este nevoie de doi pentru a concepe un copil, iar ea vrea un scor egal între băieți și fete. Acum speră din suflet ca pruncul să fie o mică zână și să echilibreze balanța.

– N-aș fi crezut că Michael este atât de prolific, își clătină capul tânărul marchiz cu uimire. N-au trecut nici trei ani de când s-a însurat cu Anne și deja are trei copii și un al patrulea pe drum! Morgan urmează să aibă cinci, dacă-l punem și pe acesta care vine la socoteală, tu și Julia veți fi părinți pentru a treia oară. Este cumva vreo competiție între voi? își miji ochii amuzat.

– Mai avem un loc disponibil, dacă te interesează, rânji ducele. Este al naibii de distractiv, atunci când ne strângem toți laolaltă. Nicio conversație nu este dusă până la capăt, fiindcă trebuie să stăm cu ochii peăștia mici ca să nu-și scoată ochii și să se umple de vânătaie. Cele mai avantajate sunt femeile noastre, fiindcă stau și-și beau liniștite limonadele, răzând pe socoteala noastră. Scuza lor este aceea că, dacă ele ne-au trebuit atât de arzător, trebuie să ne îngrijim de consecințe... N-ai de gând să te însori odată și să te alături damnaților? îl iscodi Blythe cu o mutră de martir, icnind când primi un cot în coaste din partea Juliei.

– Ce, n-ați mai râs de mult la o înmormântare?!? schiță Braxthon o grimasă comică.

– Ah, Cronicile Sfintei Rușini! exclamă ducele chicotind. O să apară și ea! rosti apoi cu convingere.

– Cine? clipi Braxthon nedumerit.

– Femeia aceea inteligentă, frumoasă și plină de temperament, care te va fermeca într-atât încât nu-i vei oferi niciun motiv ca să acopere paginile goale din cronica familiei Kensington!

– Ei, chiar aș vrea să văd și eu minunea aceasta întâmplându-se! rosti Braxthon cu un rânjet arogant. Din nefericire pentru...

Se opri brusc și întregul amuzament i se dizolvă într-un aer plin de stupoare, când urechile lui prinseră sunetul vocii răgușite a majordomului